

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **M. P.**

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 545 § 3 k.p.k.),

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2024 r.,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 października 2017 r., sygn. akt II AKa 243/17, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 maja 2017 r., sygn. akt XVIII K 187/16, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Warszawie, po rozpoznaniu apelacji oskarżyciela publicznego (żądał wymierzenia skazanemu wyższej kary pozbawienia wolności), wyrokiem z 11 października 2017 r., utrzymał w mocy wyrok łączny Sądu Okręgowego w Warszawie z 10 maja 2017 r., mocą którego wymierzono M.P. karę łączną 6 lat pozbawienia wolności i grzywny po połączeniu kar pozbawienia wolności w sprawach: II K 781/11, XVIII K 172/14 i VIII K 138/14 oraz kar grzywny w sprawach: II K 781/11 i VIII K 138/14; umorzono postępowanie co do objęcia wyrokiem łącznym orzeczeń o sygnaturach: II K 734/09, II Ks 36/10, II K 707/10 i II K 530/10. Kasacja nie została w sprawie wywiedziona.

Na obecnym etapie postępowania M. P. usiłował po raz kolejny uruchomić procedurę wznowieniową w swojej prawomocnie zakończonej sprawie, podczas gdy do chwili obecnej Sąd Najwyższy wydał w tożsamej kwestii pięć postanowień: z 14 czerwca 2018 r. o stwierdzeniu braku podstaw do wznowienia postępowania z urzędu i z: 11 września 2018 r., 6 września 2021 r., 28 września 2023 r oraz z 20 marca 2024 r. - o odmowie przyjęcia wniosku na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

Stwierdzić należało, że pismo skazanego z 5 stycznia 2024 r. po pierwsze zawierało argumentację zawartą w poprzednich postulatach reaktywowania zakończonego już procesu, a po drugie nie zawierało takich motywów, które pozwoliłyby na powiązanie treści złożonego wniosku z podstawami wznowienia postępowania, o których mowa w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. Autor wniosku, żądając zdyskwalifikowania postępowania sądowego zakończonego skazaniem, nie uprawdopodobnił nawet w najmniejszym stopniu istnienia podstaw *propter nova*, w gruncie rzeczy kwestionując jedynie ocenę dowodów przeprowadzoną w postępowaniu pierwszoinstancyjnym i w pełni zaaprobowaną w ramach kontroli apelacyjnej. Przepis art. 545 § 3 k.p.k. stoi na straży zapobiegania tego typu sytuacjom, w których do merytorycznego rozpoznania przez Sąd Najwyższy wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem prowadziłyby pisma skazanego zawierające polemikę z poczynionymi ustaleniami bez podania rzeczowych argumentów, czyniącym zadość treści art. 540 k.p.k. Zgodnie z tym uregulowaniem, Sąd Najwyższy, po stwierdzeniu, że z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność, odmawia jego przyjęcia bez wzywania skazanego do uzupełnienia braków formalnych pisma.

Dlatego orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[ał]